

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa E. B.
przeciwko Miastu M.
o zapłatę kwoty 53.962,89 zł,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 sierpnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 22 września 2015 r., sygn. akt V Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.800 (jeden
tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez

powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, iż wskazanie przyczyny określonej w art. 398⁹ pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia zagadnienia o charakterze abstrakcyjnym wraz z argumentami prowadzącymi do rozbieżnych ocen prawnych, wykazania, że nie zostało ono rozstrzygnięte w dotychczasowym orzecznictwie, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych podobnych spraw, przyczyniając się do rozwoju prawa.

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Skarżącego obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji jurydycznej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Ponadto, ze względu na publiczne cele jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej. Nie istnieje przy tym potrzeba wykładni przepisów prawa ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu.

Skarżący powołał się na istnienie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do rozstrzygnięcia, czy utworzony w jednostkach budżetowych prowadzących działalność określoną w ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (jedn. tekst: Dz.U.2004 r., Nr 256, poz. 2572 ze zm.; dalej: „u.s.o.”) - na podstawie art. 223 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 885; dalej: „u.f.p”) wydzielony rachunek dochodów oraz wydatków nimi finansowanych, stanowiący zgodnie z treścią art. 214 pkt 2 oraz art. 211 ust. 5 pkt 2 u.f.p załącznik do uchwały budżetowej, jest budżetem gminy w rozumieniu art. 90 ust. 2 b u.s.o, którego wydatki bieżące (rachunku wydzielonego) stanowią podstawę naliczenia dotacji dla niepublicznego przedszkola. Ponadto wskazał na potrzebę interpretacji art. 90 ust. 2b u.s.o celem rozstrzygnięcia czy w podstawie ustalenia dotacji dla niepublicznego przedszkola wyliczanej na podstawie tego przepisu należy uwzględniać wydatki bieżące ponoszone przez gminę na oddziały przedszkolne w szkołach podstawowych oraz wydatki bieżące faktycznie poniesione przez gminę na przedszkola publiczne, czy też zaplanowane w budżecie gminy.

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie daje podstaw do przyjęcia, że zachodzi rozumiane w wyżej przedstawiony sposób istotne zagadnienie prawne. Należy podkreślić, że skarżący uzasadniając przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawił wyводу zawierającego szczegółową argumentację prawną przekonującą o istnieniu rozbieżnych ocen prawnych przedstawionego zagadnienia. Skarżący nie wykazał również w sposób dostateczny istnienia rozbieżności w orzecznictwie w przedstawionym powyżej rozumieniu, a uzasadnienie wniosku ograniczył praktycznie do wskazania na możliwość odmiennych interpretacji pojęć prawnych.

Należy podkreślić, że art. 90 ust. 2b u.s.o w brzmieniu znajdującym zastosowanie w sprawie i zagadnienia prawne sygnalizowane przez skarżącego związane z finansowaniem dotacji dla przedszkoli niepublicznych z budżetu gminy na tle zakresu pojęcia budżet gminy w rozumieniu u.f.p w korelacji do u.s.o, były już przedmiotem wypowiedzi zarówno Sądu Najwyższego jak również sądów administracyjnych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 stycznia 2007 r., IV CSK 312/06, nie publ., z dnia 20 czerwca 2013 r., IV CSK 696/12, nie publ., z dnia

26 marca 2015 r., V CSK 376/14, nie publ., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2015r., IV CSK 330/15, nie publ.; wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 marca 2015 r., II GSK 2450/13, nie publ.; z dnia 24 marca 2009 r., II GSK 284/08, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2015 r., II GSK 2309/13, nie publ.; z dnia 23 lipca 2014 r., II GSK 291/13, Gazeta Prawna S i A 2014/175/8; z dnia 26 marca 2013 r., II GSK 2404/11, nie publ. oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 3 sierpnia 2011 r., I SA/Gd 315/11, nie publ.). W orzeczeniach tych przyjęto, iż przepis art. 90 ust. 2 u.s.o w brzmieniu znajdującym zastosowanie w sprawie nie obejmuje przy wyliczaniu dotacji wydatków ponoszonych w punktach przedszkolnych i odnosi jej wysokość do „ustalonych”, a więc planowanych w budżecie gminy wydatków bieżących ponoszonych w przedszkolach publicznych. Wskazano, iż podstawę naliczenia dotacji stanowi suma, która została zakwalifikowana jako kategoria wydatków na określony cel, a nie jako kategoria dochodów przeznaczonych na ich pokrycie. W konsekwencji stwierdzono, iż kwota dotacji nie podlega pomniejszeniu o sumy stanowiące równowartość dochodów przeznaczonych na pokrycie danego wydatku, a okoliczność, iż część wydatków związanych z funkcjonowaniem przedszkoli publicznych znajduje swoje pokrycie w przychodach pochodzących od rodziców, nie może prowadzić do zmiany ogólnej, przewidzianej w budżecie kwoty wydatkowanej przez gminę na utrzymanie przedszkola publicznego. Zauważenia wymaga, iż prawidłowość sposobu interpretacji prezentowanego zagadnienia prawnego wypracowanego przez judykaturę potwierdzają dokonywane przez ustawodawcę zmiany art. 90 ust. 2 b u.s.o, w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 13 czerwca 2013 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 827), w której zdecydowano dopiero o pomniejszeniu dotacji o opłaty za korzystanie z wychowania przedszkolnego oraz za wyżywienie, stanowiące dochody budżetu gminy.

Nie sposób zatem przyjąć by było to zagadnienie nowe, dotychczas w orzecznictwie nierozstrzygnięte i stąd wymagające analizy prawnej oraz wyjaśnienia w interesie publicznoprawnym.

Z przytoczonych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.)

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ oraz § 12 ust 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz.U. z 2013 r., poz. 490, ze zm.) w zw z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

jw